

4) біотехнології – використання живих організмів і біологічних процесів у промисловості, медицині, харчовій та фармацевтичній галузях, а саме створення нових лікарських препаратів, ферментів, біоматеріалів, генетичні технології для підвищення продуктивності організмів, очищення довкілля (біоремедіація) та переробка відходів; 5) морської біоекономіки та використання океанічних ресурсів – раціональне використання біоресурсів морів і океанів, розвиток аквакультури, морських фермерських господарств, видобуток біологічно активних речовин із морських організмів, розвиток технологій сталого рибальства та збереження морських екосистем; 6) циркулярна економіка та мінімізація відходів – розвиток технологій переробки біовідходів, компостування, виробництво біопластику та повторне використання ресурсів.

Тобто, інтеграція бізнес-процесів у сфері біоекономіки перестала бути опціональним напрямком розвитку і перетворилася на імператив виживання та конкурентоспроможності. Успішна адаптація до глобальних трансформацій вимагає від підприємств переходу до створення транскордонних екосистем. Для України цей процес має стратегічне значення, оскільки він закладає фундамент для стійкого відновлення та повноцінної інтеграції національного бізнесу у глобальні ланцюги створення високої доданої вартості.

Література

1. Белова І. М., Ярошук О. В. Розвиток біоекономіки в Україні: адаптація європейського досвіду для інтеграції в європейський економічний простір. Інноваційна економіка. 2024. № 3. С. 221-231. URL: <https://inneco.org/index.php/innecoou/article/view/1377>

2. Будякова О. Ю. Інвестиції в біоекономіку для повоєнного відновлення України. Трансформаційна економіка. 2023. № 4. С. 9-13. URL: <https://transformations.in.ua/index.php/journal/article/view/40>

УДК 330.322:330.15:338.2:620.9

Лісняк С. І., здобувач PhD
Київський національний університет
технологій та дизайну

ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ В КОНТЕКСТІ БІОЕКОНОМІЧНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Ключовим чинником реалізації біоекономічних трансформацій виступає ефективно інвестиційне забезпечення, яке формує фінансову основу для впровадження інновацій, розвитку «зелених» технологій, модернізації виробничої інфраструктури та стимулювання сталого підприємництва. Інвестиційна діяльність у цьому контексті набуває нових характеристик,

зокрема орієнтації на довгострокову екологічну ефективність, інтеграцію ESG-принципів та підвищення стійкості економічних систем [1].

Інвестиційне забезпечення сталого розвитку в умовах біоекономіки передбачає трансформацію традиційних джерел фінансування та активізацію нових фінансових інструментів. Серед ключових джерел варто виокремити державні інвестиції, приватний капітал, міжнародну фінансову допомогу, інституційні інвестиції, а також альтернативні форми фінансування, такі як «зелені» облігації, стале банківське кредитування, імпакт-інвестування та венчурний капітал у сфері біотехнологій [2]. Особливу роль у забезпеченні сталого розвитку відіграють державні інвестиційні механізми, спрямовані на підтримку стратегічно важливих секторів біоекономіки, зокрема агропромислового комплексу, відновлюваної енергетики, біотехнологій та циркулярної економіки [3]. Формування ефективної державної політики у сфері інвестування передбачає створення сприятливого інституційного середовища, запровадження податкових стимулів, розвиток державно-приватного партнерства та інтеграцію у міжнародні інвестиційні мережі.

У контексті України інвестиційне забезпечення біоекономічних трансформацій має стратегічне значення, з огляду на необхідність післявоєнного відновлення економіки, підвищення її конкурентоспроможності та інтеграції у європейський економічний простір. Україна володіє значним потенціалом розвитку біоекономіки, зокрема у сфері аграрного виробництва, біоенергетики та переробки біоресурсів, що створює передумови для залучення інвестицій та формування нових ланцюгів доданої вартості. Особливого значення набуває синергія між цифровою трансформацією та біоекономікою, що відкриває нові можливості для оптимізації інвестиційних процесів, підвищення ефективності використання ресурсів та формування інноваційних бізнес-моделей [1-3].

Таким чином, інвестиційне забезпечення виступає системоутворюючим елементом реалізації концепції сталого розвитку в умовах біоекономічних трансформацій. Ефективна інтеграція фінансових, інституційних та інноваційних механізмів сприятиме формуванню стійкої, конкурентоспроможної та екологічно орієнтованої економіки, здатної адаптуватися до сучасних глобальних викликів та забезпечити довгострокове економічне зростання.

Література

1. Лісняк, С. І., & Пузирьова, П. В. (2024). Transparency of the investment potential of the ukrainian economy in the context of sustainable development. *Journal of Strategic Economic Research*, (4), 120–130.
2. Пузирьова П. В. (2025). Методичні підходи до забезпечення сталого розвитку біоекономіки в умовах цифрової трансформації. *Актуальні проблеми сталого розвитку*, 2 (8), 352-363.

3. Руденко О. А (2019). Сучасні тенденції формування інвестиційного потенціалу національної економіки і окремих його складників. Науковий вісник Херсонського державного університету, 33, 48–53.

УДК 368:339.9:005.21

Покальчук О. К., здобувач PhD
Київський національний університет
технологій та дизайну

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СТРАХОВИХ КОМПАНІЙ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

У сучасних умовах страхові компанії виступають важливими інституційними учасниками фінансового ринку, забезпечуючи захист економічних інтересів суб'єктів господарювання та населення. Для України, яка перебуває на етапі глибоких трансформацій, пов'язаних із європейською інтеграцією, цифровізацією економіки, воєнним станом стратегічний розвиток страхового сектору набуває особливого значення. Глобальні інтеграційні процеси формують нові вимоги до функціонування страхових компаній, зокрема щодо підвищення фінансової стійкості, прозорості, інноваційності та відповідності міжнародним стандартам регулювання [1].

Сучасний страховий ринок України характеризується низкою системних проблем, серед яких: недостатній рівень капіталізації страхових компаній; низький рівень проникнення страхування; обмежена довіра населення до страхових інститутів; високий рівень регуляторних ризиків; вплив воєнних дій та макроекономічної нестабільності; недостатній рівень цифровізації та інновацій. Крім того, інтеграція України до європейського економічного простору передбачає гармонізацію законодавства з директивами ЄС, що вимагає від страхових компаній переходу до ризик-орієнтованих моделей управління та посилення вимог до платоспроможності [2].

У контексті глобальних інтеграційних процесів доцільно виокремити такі ключові напрями стратегічного розвитку страхових компаній України: інституційна трансформація та імплементація європейських стандартів; цифровізація страхового бізнесу; розвиток нових страхових продуктів; формування клієнтоцентричної моделі бізнесу; інтеграція в міжнародні фінансові ринки; підвищення фінансової стійкості та ризик-менеджменту; ESG-орієнтація та сталий розвиток [3].

Доцільно розглядати стратегію розвитку страхових компаній як інтегровану систему, що поєднує такі сфери: економічна; інноваційна; інституційна; соціальна; ризик-орієнтована [1-3]. У межах такої системи ключовим є формування адаптивної та резильєнтної стратегії, здатної забезпечити стабільність функціонування страхових компаній в умовах глобальної турбулентності, що дозволить підвищити